

Kokkolan ammattiopiston opiskelija

Junaan noustessa fiilikset olivat oikein hyvät, joten lähdin innolla katsomaan minkälaista on elämä Puolassa. Junamatka sujui kavereille soitellen ja poikien kanssa puhuen. Kaikki odotimme innolla minkälainen vastaanotto meitä Puolassa odottaa. Helsinkiin saavuttuamme lähdimme Pasilasta linja-autolla Helsinki-Vantaan lentoasemalle, josta lähdimme koneella kohti Varsovaa. Varsovan lentokentällä oli iso joten kiertelimme kauppoja jonkun aikaa, koska jouduimme odottamaan Krakovaan lähtevää konetta. Jo Helsinki-Varsova lennolla huomasimme erot suomalaisen ja puolalaisen naisen välillä.

Niin lähdimme Varsovasta kohti Krakovaa. Krakovassa lentokentällä meitä odotti krzeszowicelaisen koulun yksi naisopettaja Magda ja koulun naisrehtorin mies. Nainen puhui englantia ja tutustuttuamme nainen jatkoi taxilla matkaa kotiinsa ja sanoi, että nähdään huomenna. Lähdimme miehen kyydillä kohti Krzeszowicaa. Matka Krakovasta Krzeszowicaan kesti noin 30 minuuttia. Mies ei puhunut sanakaan englantia, mutta ei näyttänyt häntä haittaavan. Koko ajan hän jotain meille puhui. Yövyimme rakennuksessa jossa oli paloasema, noin kymmenen asuntoa ja iso juhlasali. Siellä meitä oli vastassa koulun rehtori Teresa Kosakowska, hänen poikansa, kaksi englannin opettajaa joista toinen vietti paljon aikaa meidän kanssamme.

Purimme laukut, söimme iltapalan ja menimme nukkumaan ja aloimme innolla odottamaan seuraavaa päivää, jolloin menimme koululle esittäytymään monille eri luokille ja opettajille. Annoimme rehtorille tuliaiset, joita oli mm. Suomen lippu ja paljon erilaisia karkkeja. Paikalliset koululaiset pitivät nimistämme, koska nimemme olivat puolalaisille suurimmaksi osaksi tuttuja. Minua kutsuttiin nimellä Jan, Anttia nimellä Andy, Teemua nimellä Tom ja Joonaa nimellä John. Aina tervehdittiin kädestä pitäen. Naisia tervehtiessä annettiin kolme kertaa pusut poskille.

Keskiviikkona menimme töihin. Pomo tai firman insinööri oli ensimmäiset kaksi viikkoa hakemassa meitä aamulla töihin klo 7.30 ja loput kaksi viikkoa 6.30. Työpäivämme olivat kuuden tunnin mittaisia, riippui tietenkin siitä kuinka paljon pomo oli myöhässä. Työpisteenämme toimi vanha sairaala/terveyskeskus, jota saneerasimme. Keskiviikkona työmaalle saavuttuamme kävimme tervehtimässä työkavereitamme, jotka olivat 60-vuotias Yisek ja noin 38-vuotias Zakosh. Töihimme kuului seinien työstöä mm. siklillä ja vasaralla, maalit pois seinistä, seinien hionta, seinien tasoitus ja maalaus. Teimme lattian purkamista, betonin sekoitusta ja jotain huonompia hommia. Työvälineitä ei firma oikein paljoa omistanut, joten suurimmaksi osaksi kaikki tehtiin käsin. Reissulla opin arvostamaan kaikkea mitä meillä Suomessa ja omilla työpaikoilla on.

Työpaikkakäyttäytyminen Puolassa erosi Suomesta sillä tavoin, että pomonpelko oli suuri.

Aina kun pomo lähti pois työmaalta, laittoivat työmiehet kahvit tippumaan ja kun hän palasi, oli täysi tohina päällä. Töihin tullessa kättelimme pomon, insinöörin ja työkaverit. Vaihdoin kuulumiset heidän kanssaan. Työt Puolassa tehtiin puolihuolimattomasti ja hitaasti sen vuoksi, että töitä riittäisi.

Evääksi söimme ja joimme leipää, jogurttia, teetä ja kahvia, jotka teimme itse edeltävänä päivänä, kun puolalaiset taas joivat kaljaa. Kahvitunneilla olimme eri huoneessa kuin puolalaiset, koska kahvihuoneet olivat pieniä, jos niitä kahvihuoneiksi voi sanoa.

Kahvitunneilla puolalaiset haukkuivat toisiaan ja pomoaan. Siistiä ei työmaallamme ollut, ainakin kahvihuoneet olivat sotkuiset. Työmaalla työkalut olivat uusi käsite. Puolalaisilla ei ollut työvaatteita, vaan he tekivät töitä tavallisilla vaatteilla, kun taas meillä oli haalarit.

Viimeksi muutettu: maanantai, 24 lokakuu 2011, 13:10